

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Kmalu snidejo se delegacije. Pravoč je, da hočejo ogerski poslanci od vlade zvedeti, kaj bo z Bosno ali Hercegovino. — Državni zbor prične delovati 18. aprila. — Salcburško namestništvo hočejo združiti z Lineško, da se penz prihrani. Jednako kaže razpustiti graško in tržaško nadsodnijo. Nemce lahko potegnejo k Dunajske, za Slovence pa se ustanovi posebna v Ljubljani; veliko tisoč goldinarjev bilo bi prihranjenih. — Nemški liberalci so precej razdeveni in tudi njihov „Schulverein“ ne dela čudežev, akoravno njegovi kričarji poštenim a premalo opaznim Nemcem drzno v žepe segajo po denarjih za „Judežve groše“. V Gradcu je od 90.000 prebivalcev še samo 600 pri društvu. Koroški župani podpisujejo proteste zoper dr. Vošnjaka. No, tudi ti kričarji se bodo navolili, slovenski župani pa so hude graje vredni, da se dajo tako grdo zapeljevati. — V Ljubljani so v 3. razredu zmagali Slovenci sijajno: Horak je dobil 185, Zarnik 182 in Hribar 180 glasov, nemčurji pa komaj 38, 36 in 33 glasekov. Dnes voli II. razred. — Ogerski listi pišejo menje srdito zoper Ruse, pravijo, da avstro-ogerska država še ni dovolj močna za vojsko zoper Rusijo. Zoper nemško-pruski „Schulverein“ bilo je zopet mnogo shodov, kder so zbrani protestirali zoper umešavanje tega društva v ogerske šolske zadeve. Hrvatske vlade duša in desna roka bana Pejačevića, baron Živković, namerava službovanje odložiti. Mnogo Hrvatov bo tega odstopa jako veselih. Železnica Sisek-Doberlinska je vendar enkrat odprta; dne 10. aprila začeli so po njej redno voziti. — Na Dunaj gre general Bauer za višjega vojaškega poveljnika, baron Filipovič pa se vrne v Prago nazaj.

Vnanje države. Blizu 85letni knez Gorčakov je odložil službo ruskega kancelerja sam rad; minister vnanjih zadev postal je plem. Giers, na Ruskem rojen Nemec. Pri Odesi so razjarjeni Rusi razdajali Judom 30 kolib in 80 hiš. — Turkiški sultan je začel vojakov kupičiti na bolgarskeje meji, Bolgari so vsled tega iznemirjeni pa tudi druge evropske vlade, ker bi utegnili iz tega še vojska nastati. V Aziji med Armeni prestopa mnogo razkolkov v katol. Cerkvo. Največ za ta uspeh storili so č. oo. jezuiti. — Italijani bi radi kos Egiptovske dežele ob Rudečem morji dobili, toda Egipčani jim ga ne pustijo iz dobra. Kardinal Jakobini hotel je odstopiti od tajništva in vnanjih poslov pri katoliške Cerkvi, toda papež so mu poslali hvalno pismo in nečejo tako izvrstnega moža pogrešati v velevažnej službi — Francoski rovar Gambetta nakupil je nad 20 časopisov, ki morajo vsi za njega delati in njegovo politiko hvaliti; Gambetta se laska Italijanom in vabi k zvezi zoper Nemce. — Nemški cesar Viljem je zopet okreval. S papežem se bržčas pogodi kmalu in tako zadobi Nemčija zaželeni cerkveni mir. —

Na Španjskem še puntanje delavcev celo ni zatrto. — Angleži in Amerikanci se malo kregajo, ker Angleži irske vstase kaznuje, čeravno so ameriški državljani. Vodja irskih zaveznikov, Parnell, smel je toliko zapustiti ječo, da obišče sestro v Parizi, čije otrok je umrl. Po dokončanem obiskovanji mora se Parnell zopet vrniti v ječo!

Za poduk in kratek čas.

Iz Mostara v Metković.

Interna zarija je počela odpirati vrata dnevu 27. januarja, ko se poslovim od Mostara in njegovih branikov, strmih hribov, ki so goreli v živem rumenilu. Odloženo mi je bilo, da moram danes, naj velja, kar hoče, Metković doseči. Vožjo je preskrbelo društvo Cimađori, ki se je bilo z vojaškim poveljništvom pogodilo, da boče potnike prevažati iz Mostara v Metković in iz Metkoviča v Mostar. Dvanajst ur smo kolovratili po jarkih in klancih, ki so nas dovolj napehali po rebrih. Prva radost je pojemala kakor senca o solčnem izhodu; težave pa so naraščale kakor senca o solčnem zahodu. Spomin na to ne ženitvanjsko potovanje mi ne bode lahko zginil, ker je bil ne le v glavo nego tudi v rebra zabiti in v potno robo, ki je bila močno pokvarjena in oguljena.

Zapustivši dolgo Mostarsko ulico drdrali smo mimo velike vojarne, mimo prostornega muhamedanskega pokopališča, mimo novih lesenih barak, dolgega tabora, kder so stali brezštevilni vozniki civilni in vojaški, ki so vsi pod milim nebom prenočevali. To je mogoče le v teh že južnih krajih. Snega ni bilo videti. Le Veleš in Porin imela sta bela klobuka. Dan je bil jasen in topel: spomlad je že razvijala svojo zeleno zastavo. Po Mostarskem polji so kmetje pridno orali. Plužil je navadno le eden z dvojico volov. Z levico je držal plužno ročico, ki je samo edna, z desnico pa je bičal in komandiral živinčeti. Po sarajevskem polji ne najdeš tako pametnih oračev. Tam vprežejo po 4, ne redko po 6 celo 8 volov ali krav pred plug, okolo katerega se zraven gonjačev še motoviliho kake dve ali tri osebe — a brazda je vendar sloka. Škoda, da Mostarska dolina nima mnogo rodne zemlje. Preobilo leži po njej debelega in drobnega kamenja in rase preobilo trnja in pritlikastega grmovja. Največ smo še videli po brdih a tudi v nizkih dolih vinogradov, po katerih je trsje po vrsti nasajeno, kakor pri nas turščica. Sploh so vinske gorice okolo reke Narente prav podobne našim njivam. Vino je na glasu. Da si Mostarsko polje ni posebno divno, vendar se potniku mikavno dozdeva, kakor poje pesnik:

Kudgod oko stiže,

Ništa druga, nego kamen goli;

Zahman tražiš zelen v toj doli.